

Közgyűlést tartott a Szegedi Ügyvédi Kamara

A Szegedi Ügyvédi Kamara — amely felüli Csongrád megye ügyvédségét — tegnap délelőtt tartotta közgyűlést a szegedi városi tanács nagyerőmében. A közgyűlésen megjelent és felszólalt dr. Szilbereky Jenő igazságügyminiszter-helyettes, Siklós János, a megyei pártbizottság titkára. Ott voltak: Katona Sándor, a néprönt Csongrád megyei bizottságának titkára, dr. Gulácsi József, az Igazságügyminisztérium ügyvédi osztályának vezetője, dr. Gesztesi Ferenc ügyész, Csongrád megye igazságügyi szervei pártbizottságának titkára, dr. Bozó Sándor, a megyei tanács elnöke, valamint a megyei bíróság és ügyészség, a katonai bíróság és ügyészség, a Szegedi József Attila Tudományegyetem állam- és jogtudományi karának képviselői is.

A Szegedi Ügyvédi Kamara elnökségének beszámolóját dr. Erdélyi Sándor, a kamara elnöke terjesztette a közgyűlés elé. A tartalmas beszámoló fölvezette a megye és székhelye, Szeged ügyvédségének, az ügyvédi kamarának egy év alatt végzett munkáját. Szólt az eredményekről és nem hallgatta el a fogyatékosokat sem.

Az ügyvédség tevékenységével, speciális helyettesek megjelölésével, a megyében is a szocialista építést segíti. Ez adja munkájuk felelősségét és ösztöne megbecsülését. Az ügyvédségnek ezután még hatékonyabban kell közreműködnie a szocialista törvényesség megszilárdításában, valamint a jogpolitikai irányelvek alkalmazásában. Szocialista életünk fejlődik, a kérdések bonyolultabbak, összetettebbek. Az ügyvédségnek ezzel a fejlődéssel lépést kell tartania, mert hivatását csak így tudja betölteni.

Az ügyvédi kamarának, az ügyvédségnek megfelelő kapcsolata vannak a különféle társadalmi és tömegszervezetekkel. Az ügyvédek közül mind többben vállalnak és végeznek társadalmi munkát, működési területüknek megfelelően.

A beszámoló a kamara kezdeményezéseiről is számolt be, amelyek az ügyvédi munka, s általában a szocialista igazságszolgáltatás egy-egy kérdésével függenek össze. A kamara elvi bizottsága időszerű jogi problémákkal foglalkozik. Ezt azonban lendületessé kell tenni és föltétlenül az alkotómunkát viszi előbbre, ha szorosabban fűzik kapcsolataikat a József Attila Tudományegyetem állam- és jogtudományi karának bizottságával.

A beszámolóhoz számosan szóltak hozzá, s tettek javaslatokat a munka további javítására. Az ügyvédek közül felszólalt dr. Bartha Lajos (Szeged), dr. Mécs László (Makó), dr. Szemző Miklós (Hódmezővásárhely), dr. Hábermann Gusztáv (Szeged), dr. Stern Rudolf (Szentes), dr. Szűcs Sándor (Szeged), dr. Juhász István (Szeged), továbbá dr. Jáger László, a katonai bíróság elnöke.

Dr. Pertics István a kamara ellenőrző bizottságának jelentését, dr. Penczi András, a kamara titkára, az elhangzottak alapján a kamara további munkaprogramját ismertette, amelyeket a közgyűlés elfogadott. A tanácskozás dr. Erdélyi Sándor zárszavával fejeződött be.

Holnap újabb tanácstag-beszámoló

Holnap, hétfőn Szegeden ismét tanácstag-beszámolókat tartanak. Délután 6 órakor a Madách utcai általános iskolában dr. Nagymihály Sándor városi, Szabó B. Antal és Snopper Tibor kerületi tanácsstagok találkoznak választóikkal. Ugyancsak délután 6 órakor tartanak tanácstag-beszámolókat a következő helyeken: a Tanárképző Főiskolán Novotni János városi, Csúcs Mihály és Pálvölgyi Ferenc kerületi tanácsstagok, a Kolozsvári téri Gagarin iskolában Börzcsök Lajos városi, Szűcs János és Rajcsányi András kerületi tanácsstagok. Délután 7 órakor a béketelepi párt házában Egyeké Zsigmond városi, Posta Béla és Tomán Mihályné kerületi tanácsstagok tartanak beszámolót.

„Lefutott” a narancs

Befejeződött hazánkban a déligyümölcs fődény. Az egyik legkedveltebb déligyümölcsnek, a narancsnak a szezonja is „lefutott”. Narancs már csak a negyedik negyedévben kerül az üzletbe. Narancsból és mandarinból a tavalyinál nyolcvan vagonnal többet, összesen 807 vagonnyit árusítanak ki az üzletbe.

Szendrey Imre zongoraestje

A Tanárképző Főiskola zene-tanszéke pénteken este tartotta az évi harmadik tanári hangversenyt, melynek keretében Szendrey Imre zongoraművész lépett a közönség elé.

Műsorának első felében Liszt: B-A-C-H Fantázia és fuga, illetve négy Chopin-mű szerepelt: Fisz-dúr Impromptu, g-moll Ballada, cisz-moll Mazurka és cisz-moll Sztaroz. Az egyes darabok tudatosan kidolgozott előadásai közül a cisz-moll Scherzo to-

macsolását éreztük legmeggyőzőbbnek.

Az est további részében Debussy Pour le piano-ját és Bartók Op. 14-es Szvitjét hallottuk. Szendrey technikailag kicsiszolt, precíz, biztos jártékával — amit az utolsó számként előadott Liszt: Rigolletto-parafrazisának fölényes, virtuóz interpretálásával még jobban bizonyított — megérdemelt sikert aratott. A tetszésnyilvánítást két ráadásal köszönte meg.

D. J. De a vezetéssel bajok

A járási szervek közbelépésére leváltották

Miért nem virágozott a dóci Virágzó Tsz?

A termelőszövetkezetek megszilárdítása érdekében igen sokat tett eddig államunk. Elég csak a különböző rendeletekre, határozatokra hivatkozunk. Ennek alapján nyílt lehetőség arra is, hogy állami támogatással szakemberek kerüljenek egy-egy közös gazdaságba, ahol munkájukkal segítsék a közönség boldogulását, a fejlődéshez szükséges kiakartatását. Ilyen kihelyezett szövetkezeti vezetőként dolgozott Szántó Sándor is, igen dicstelenül. Néhány évvel ezelőtt a nagymágocsi

Sallai Tsz-ben tevékenykedett, mint elnök, kevés sikerrel. Amikor ott befejezte pályafutását, a megye egyik leggyengébb közös gazdaságába helyezték: Dóca. Szántó Sándornak, az akták szerint, 1967-ig havonta 1440 forint jövedelemkiegészítést, vagyis állami támogatást fizet népgazdaságunk. Illetve fizetne, ha még elnök lenne. Mert időközben — enyhén szólva — eltanácsolták.

Mit is csinált ez az ember csaknem két évig a szövetkezetben?

Nem járt a területre az elnök, esetleg arra, ahol borral kínálták. Oda jutottunk, hogy a tehének elűztek egy kis siló, őszi árpaszalma kerül. De akik „nyakba voltak”, már minthogy vele ittak, nem bánták meg. Ugyanúgy megkapták a prémiumot az ivásért, mint a munkáért.

Persze, akadnak olyanok is a termelőszövetkezetben, akik elismerik, hibás, csinálhatta volna jobban a dolgát. Fehér András kocsis a következőképpen vélekedik:

— Sokszor támogatni kellett, le ne essék a Pocstról. Előfordult az is, hogy mire segíteni tudtam volna, már leestek a sárba. Ha inni kezdett, nem tudta abbahagyni.

Igy aztán nem sokra haladhatott a közös. A jószágállomány leromlott, a teheneiket nem is fejk, mert éppen annyit termelnek, amennyi a borjúknak elég. A kiselejtezett kismalacokat még a szövetkezet tagjai sem vették meg, hiszen két darab tett ki 5-6 kilót. A kasszában nincs pénz, kilenc hónapja nem kaptak az emberek még mutatón se. Mindent csak elkeseredés, bizonytalanság. Hát, idejuttam vitatkozni, mit tehettem? — sorolja Matuszka István szövetkezeti gazda. — Hányszor pufogtak itt a majorban (Hantházán) a gépalomlás traktorai reggeltől, volt eset, hogy estig is. Senki se irányította munkába a gépeket. A számlákat meg később csak fizetni kellett.

„It akarnak élni...”

Nemrégiben jártam Dócon. A „Virágzó” szövetkezet egyik istállója előtt emberek beszélgettek. Lehetek ötvenhatan. Zsebregugott kézzel álltak, eregették a füstöt, s kényelmesen adták egymásnak a szót. Olyan óra múlva, visszaútban, ismét láttam őket. Még mindig ott álltak, ugyanúgy beszélgettek, nem zavarta őket semmi az égvilágon. S mindez történt egy szép munkára alkalmas tavaszi napon, reggel 8-9 óra tájban.

Később beszélgettem több szövetkezettel. Az elkerekedtség, a szomorúság csendült ki szavaikból. A legtöbbjük itt élte le életét, szolgált, cselédeskedtek az uradalomban, s léteztek, ahogy a gróf úr parancsolta. Most már nem parancsol senki, eltűntek a régi viszonyok (bár az urasági major áll még), mégsem boldogulnak, haladnak úgy, ahogy lehetne, ahogyan kívánatos.

A közös gazdaság 1960-ban alakult, s azóta évenként változott az elnök, változott az agronómus. Csak a jövődélem nem változott, nehezen parancsolódott ki a megélhetés, a gyerekek taníttatása, a ruházódás. Tavaly egy dolgozó családra például csak 4983 forint kereset jutott. Pedig vihetnék többre is. Gazdagabban teremne a föld,

volnak. Régen is és legutóbb is. De másként alakult volna a helyzet, ha Szántó Sándor nem néz annyiszor a pohár fenekére.

— A múltban is megélték itt, most is itt akarunk. De nem olyan vezetés mellett. Ha beszélni akartam az elnökkel, valamit elintézni, hajnalban kellett bejőnnöm, nehogy később részegen találjam. Mert akkor azzal fizetett: menjen ki! Nem akartam vitatkozni, mit tehettem? — sorolja Matuszka István szövetkezeti gazda. — Hányszor pufogtak itt a majorban (Hantházán) a gépalomlás traktorai reggeltől, volt eset, hogy estig is. Senki se irányította munkába a gépeket. A számlákat meg később csak fizetni kellett.

Mit mutatnak a számok?

Nézzük a számokat, a bizonylatokat. Tavaly 347 mázsa burgonyát vásároltak 49 ezer 305 forintért. Az árut csaknem 600 zsákban szállították le a szövetkezetnek. Ha visszaküldik a zsákokat, 10 ezer forinttal kevesebbe kerül ez az üzlet. De sajnos, legalább 200 zsák hiányzik a raktárból. A kálisot poralokban szállították annak idején. Most olyan 90-100 mázsanyi műtrágya található kiszóratlanul, halmokat alkotva a határban. A télen úgy összeállt, hogy most csak kánnyal se nagyon lehet szétverni.

Tíz hold almást tartanak nyilván. Most fordulnak a fák termőre. Ősszel megfedekeztek a kártevők elleni védekezésről, azaz hogy védekeztek, amikor a fák egy részét megrágták a nyulak. A terület egyötöd része ment tönk. Most teljesen levágták töben a fákat, vagy kihajtanak, vagy nem. Bámulatosan sok pénzt fizettek a Kisteleki Géppalómásnak. A közös művelésű szántóterület minden holdjára — nem a legpontosabb számítások szerint — mintegy 700 forintot.

Érdemes a számokon elgondolkozni. Ugyanis 283 holdon kenyérgabonát, 53 holdon őszi árpát, 30 holdon pedig takarmánykeveréket termeltek. Káliszot tehát összesen 366 holdon. A gépalomási számlák szerint 14 — 17 centiméteres szitillerezést kapott 674 hold, ami az őszi kenyérgabona vetésánál marad meg. Vagyis kétszeres vetésért kapott a 366 hold. Úgy látszik, ez újabb agrotechnikai eljárás, miképpen a szántás is. Hiszen 1022 holdat mélyszántottak tavaly, ami azt jelenti, hogy az összes közös művelésű szántóterület két és fél szer volt nagyobb. Ez aztán világszínvonal! S még egy apróság. A szövetkezetben annyira szállították, hogy a vasárnapokat is beleértve, mindennap nyolc órát dolgozott egy géppalómási erőgép. Ez sem megvetendő

rekord. Ha például a silószállítást vizsgáljuk, megállapíthatjuk, hogy 54 600 forintot fordítottak erre, s összesen készítették 600 mázsa silót. (Pontos adatot erről senki sem tud mondani.) Nem mondom, mázsként 100 forintot fizetni csak a szállításért, nagyon nagy luxus. Ugyanakkor azt sem hallgathatjuk el, hogy a közös gazdaságnak két erőgép volt tavaly. Igaz, az egyiket nyáron kapták, a másikat sokszor javították, de mégis. Mire használták fel akkor a 17 000 forint értékű üzemanyagot? Persze, a géppalómási költségeket valamennyire csökkenték a 107 hold háztáji terület művelésének a díja, amit a szövetkezetnek a tagoktól kellett megkapnia, illetve a tagokat kellett megterhelni vele.

Ezek a hibák leginkább a volt elnökök vádolják.

Mint a legrosszabb termelőszövetkezetet ismerjük a dóci „Virágzó”-t, ahol legrosszabb az eredmény és legrosszabb a vezetés. A termelési érték 713 forint egy hold földön. De a 713 forint előállítására rákölthettek 1673 forintot, s így a gazdasági eredmény ebben a közös gazdaságban semmi. A dotáció egy tagra 16 ezer forint. Ugy kell a jövőben dolgozni itt is, hogy eredményt érjenek el. Ezért került ide Szántó elvtárs is. Nem felelt meg a munkájának, s a járási szervek közbelépésére leváltották.

Lőrincz János szövetkezeti gazda így summázza gondolatait:

— Megért arra, hogy leváltás. Nem lehet és nem lehetett ilyen felelőtlen személtre számítani. Nem eléghet ki bennünket egy pohár, vagy egy liter bor. Mi mást akarunk: becsületesen élni és dolgozni, eredményeket elérni. Szántó Sándornak tehát kitelt. Mindenképpen tanulságos eset az övé, érdemes rajta elgondolkozni nemcsak az olvasónak, hanem az illetékeseknek is.

A jó úton

Most már a szövetkezet ügyei lassan rendbe jönnek talán, hiszen új agronómust kapott a közösség. A korábbi eredményei azt igazolják, ha a tagság támogatja őt, és lelkiismeretesen dolgozik,

akkor boldogulnak. S ez a legfontosabb, hogy a közösségi érdekek mellett — azok elsődleges érvényesülése mellett — az egyéni érdekek is megvalósuljanak.

Lukács Imre

Kivilágosodott, fölnyitották a vagonajtókat, s azután mindenki mehetett a dolga után.

Ovatosan besettenkedtem a méhes sarkáig és figyeltem. Még aludtak. Az új ház gangosán állt a kis vityilló mellett, most már csak ajtóablak, meg padló hiányzott. Benéztem a letapasztott szobákba, semmi sem változott a nyár óta. Végül megkopogtattam az ajtót. Anyám beeresztett és két perc múlva valamennyi talpon volt a méhesben. Sírás, nevetés, ölelgetés, ahogyan a háborús zivatarból éppen érkezettek kijár.

Apám vesztig maradt. Kezet fogtunk, megöleltem a szerencsés viszonzulást öröme. Később föltisztálkodtam, reggeli után megkérdezte, milyen a helyzet Budapesten, hol jöttem át a fronton. Szépen sorjában elbeszéltem mindent, amíg borotválkozott, öltözködött. Útra készült.

Indulás előtt megkérdezte, hogy elmennék-e vele Alsóközpontra a kisvonattal.

— Gyűlés-fele lesz.

— Szívesen — örültem, hogy magával visz.

Megérkeztünk és egy ideig, deresbajszú, vékony arcú, szemüveges bácsi várt néhány ember társaságában.

— Ez Gucci elvtárs — mondta apám.

Bemutatkoztam én is. Talán kétszázan jöttek, vagy háromszáz, már nem emlékszem. A sarokba húzódtam, hátra az emberek közé. Gucci elvtárs bevezetett, azután a „városi szónok” lépett elő. Még soha nem hallottam apámat beszélni. Először halkán, azután erőteljesebben mondta, szép szabatos mondatokkal, izesen, érdekes példákkal. Figyeltem, talán én figyeltem a legjobban. Két nappal előbb még romokon, dögökön, hullákon másztunk keresztül. Reszkető idegekkel cammogtunk Monorig, hogy egy tehervonatra kapaszkodjunk.

Most meg itt, egy eldugott helyen, télikabátban, kucsmában parasztemberek állnak és hallgatják a szónokot, az új élet nyiladozásáról vallott eszméket ismerkednek. Nyugodtan, magabiztosan állnak itten, amíg Budán hulláhegyek torlaszolták el az útkeresztződéseket, s az emberek vak rémülettel ülnek pincékben, búvóhelyeken, a halál elől menekülnek.

A gyűlés után olyan mérhetetlen büszkeséggel lépdeltem apám mellett, hogy majd szét feszült rajtam a szveter. Mindenfelé gondoltam, ismerem jól, de azt mégsem hittem el, hogy ez a csöndes, visszahúzódo, zárkózott ember ilyen szépen mondja... s én vagyok a fia... Azon a napon voltam először tudatosan büszke apámra.

A napokban jártam nála. Nehékesen lépdelt, a meggytárhoz támaszkodta mankóját, azután belefészkelődött a nyugágyba. Mászor ilyenkor még úton volt hazafelé az országúton. Most vörös, duzzadt lábfejét nyomogatta, hogy a papucsba férjen.

— Legalább járnai tudnék vele — bökömbőlás lábára.

— Majd, majd csak rendbe jön...

Rám néz, de nem válaszol. Egyet gondolunk. Ő is tudja, amit én tudok.

Terelem a beszélgetést közgazdaságra, irodalomra, efféle hétköznapi ügyekről társalgunk.

— Nem jó a szivar íze — szakít félbe.

Mit felelek? Hallgatok.

— A citromlé többet ér, mint a fröccs — folytatja.

— Egészségesebb is.

Szünet következik.

— Van új építkezés a városban?

— Van.

Nem felel. Most számvetést csinál... Meg tudja-e nézni még egyszer a várost, saját lábán járva. Szomorúsága nem üt át hallgatóságán, pedig nagy életszámadás folyik most szinte láthatatlanul. Csöndesen, befelé, ezt csak én értem.

Panaszra nem fordul a hangja. Nem szereti az olyan panaszt, amelyen úgysem lehet segíteni. Fölnevelt önmagában valamilyen nagy eszmény, — talán régi könyvek nyomán támadt — spártai jellemet: megtartóztatni az örömet és a bánatot. Őrizni az idegeket a köznapi kicsinyeségtől, közönységességtől... Nem kéri és soha sem megalázódnia... soha, senki előtt... ez az erény és ez a lelki nyugvás és az emberi méltóság.

— Rossz itt egyedül. Érdemesebb volna elmenni innen — szólok a csendben.

Kicsit tűnődik, azután alig észrevehető, finom rezignációval felel.

— Fiam, engem ide köt minden.